SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 21. novembra 2005*

V zadevi T-426/04,

Tramarin Snc di Tramarin Andrea e Sergio, s sedežem v Montagnani (Italija), ki ga zastopa M. Calabrese, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopa V. Di Bucci, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

zaradi tožbe za razglasitev ničnosti, na eni strani, dopisa Komisije, s katerim je italijanske organe pozvala, naj se v priglašeni projekt pomoči vnesejo spremembe, in, na drugi strani, odločbe Komisije z dne 12. julija 2000 o združljivosti programa pomoči za investicije v nerazvita območja Italije (državna pomoč N 715/99 – Italija (SG 2000 D/105754)) s skupnim trgom,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, F. Dehousse in D. Šváby, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje

1 Italijanska republika je 18. novembra 1999 Komisiji priglasila predlog programa pomoči za investicije v nerazvita območja države.

2 Po tej priglasitvi je Komisija zaprosila za dodatne informacije o zadevnem programu, ki so ji jih italijanski organi posredovali v različnih dopisih. Navedeni organi in službe Komisije so se 16. maja 2000 srečali v Bruslju.

3 V dopisu, poslanem italijanskim organom 29. maja 2000 (v nadaljevanju: dopis z dne 29. maja 2000), v katerem se je sklicevala na predlog navedenih organov glede prehoda med tedaj veljavnim programom pomoči in programom, ki je bil predlog priglasitve 18. novembra 1999, je Komisija pojasnila:

„[...] predlog v zvezi z izpolnjevanjem pogojev za pridobitev pomoči za investicijski projekt v primeru, da se je izvajanje projekta začelo pred zahtevkom, ni v skladu s tem, kar je določeno v točki 4.2 Smernic o državni regionalni pomoči (UL C 74 z dne 10. marca 1998).

Zato italijanske organe pozivamo, naj umaknejo ta predlog prehodne določbe [...]"

4 Tožeča stranka je 5. julija 2000 z drugim podjetjem sklenila pogodbo za postavitev obrtniškega hangarja v njeno korist.

5 Komisija je 12. julija 2000 na podlagi člena 4(3) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88] Pogodbe ES (UL L 83, str. 1) sprejela odločbo o nenasprotovanju (v nadaljevanju: Odločba). Po predhodni preučitvi je presodila, da je zadevni program pomoči združljiv s skupnim trgom na podlagi člena 87(3)(a) in (c) ES.

6 Komisija je v Odločbi jasno razložila, da morajo biti zahtevki za pomoč vloženi pred začetkom izvajanja projektov, da izpolnijo pogoje za pridobitev pomoči za investicije, določene v programu, pri čemer ta pogoj velja tudi za podjetja, ki so svoje zahtevke predložila v okviru prejšnjega programa pomoči in so bila upoštevana ob prvi uporabi novega programa.

7 Odločba je bila Italijanski republiki sporočena z dopisom z dne 2. avgusta 2000.

8 Komisija je 30. septembra 2000 v skladu s členom 26(1) Uredbe št. 659/1999 v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavila kratko obvestilo, s katerim je ob navedbi ključnih podatkov zadeve tretje osebe obvestila, da ne nasprotuje programu pomoči, ki so ga priglasili italijanski organi (UL C 278, str. 26). V tem obvestilu je navedeno, da „je besedilo odločbe v izvirnem jeziku [ali izvirnih jezikih], iz katerega so odstranjeni zaupni podatki, na voljo na spletni strani Generalnega sekretariata Komisije, katerega elektronski naslov je http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids".

9 Italijanske oblasti so 5. decembra 2000 objavile odredbo z dne 13. novembra 2000, ki določa podrobna navodila za uporabo programa pomoči za podjetja s sedežem v regijah srednje in severne Italije, kot tožeča stranka, in ki vsebuje navedbo:

„Ob upoštevanju Odločbe Evropske unije z dne 12. julija 2000, ki je odobrila izvajanje programa pomoči iz zakona št. 488/1992 za obdobje 2000/2006, pri čemer je, med drugim, za nove zahtevke predvideno, da ukrepi pomoči veljajo izključno za stroške, vpisane v investicijske programe, ki se začnejo izvajati dan po predložitvi teh zahtevkov [...]"

10 Potem ko je tožeča stranka 21. julija in 3. oktobra 2000 plačala dva računa iz naslova izvajanja del, ki so bili predmet pogodbe, podpisane 5. julija istega leta, je 25. januarja 2001 predložila zahtevek za pomoč in nadaljevala izvajanje svojega projekta.

11 Junija 2004 je organ, pristojen za obravnavo zahtevka za pomoč tožeče stranke, pristojnim nacionalnim organom predlagal, naj zavrnejo navedeni zahtevek, saj se je izvajanje investicijskega programa, katerega začetek je bil določen za 21. julij 2000, začel pred datumom predložitve tega zahtevka.

Postopek in predlogi strank

12 Tožeča stranka je 20. oktobra 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila tožbo.

13 Tožena stranka je 20. decembra 2004 z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje podala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje.

14 Tožeča stranka je 2. marca 2005 predložila svoja stališča o ugovoru nedopustnosti.

15 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo razglasi za dopustno ali pridrži vprašanje o dopustnosti za končno odločbo;

— dopis z dne 29. maja 2000 razglasi za ničen, ker je Komisija z njim italijanske organe pozvala, naj opustijo predlog prehodne določbe, ki zadeva podjetja, ki so začela izvajati investicijski projekt, preden so predložila zahtevek za pomoč;

— odločbo razglasi za nično;

— komisiji naloži plačilo stroškov.

16 V okviru stališč glede ugovora nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, tožeča stranka v okviru ukrepa procesnega vodstva Sodišču prve stopnje še predlaga, naj za namen ustnega postopka to zadevo združi z zadevo, ki je vpisana pod številko T-98/04, in sicer zaradi povezanosti obravnavanih zadev.

17 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— s sklepom zavrže tožbo kot očitno nedopustno ali podredno kot nedopustno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

18 V skladu s členom 114(1) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje na zahtevo stranke odloča o nedopustnosti, ne da bi začelo vsebinsko obravnavo. V skladu z odstavkom 3 istega člena je nadaljevanje postopka ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. V obravnavanem primeru je Sodišče prve stopnje presodilo, da je dovolj seznanjeno s podatki iz spisa, da odloči o predlogu tožene stranke, ne da bi bilo treba začeti ustni postopek.

Predlog o razglasitvi ničnosti dopisa z dne 29. maja 2000

19 Komisija navaja dva razloga za nedopustnost, prvi se nanaša na to, da navedeni dopis ni akt, ki ga je mogoče izpodbijati, drugi pa na neobstoj procesnega upravičenja tožeče stranke.

20 Sodišče prve stopnje meni, da je treba preučiti prvi razlog nedopustnosti.

Trditve strank

21 Komisija trdi, da je dopis z dne 29. maja 2000 le pripravljalni akt Odločbe in da zato v skladu z ustaljeno sodno prakso ne more biti predmet ničnostne tožbe.

22 Tožeča stranka trdi, da je dopis z dne 29. maja 2000 akt, s katerim je Komisija presodila, da predlog prehodne določbe italijanskih organov v zvezi z izpolnitvijo pogojev za pridobitev pomoči za investicijski projekt v primeru, da se je izvajanje navedenega projekta začelo pred zahtevkom za pomoč, ni združljiv s skupnim trgom. Šlo naj bi za „neznani" akt, ki ga „pogodbe prepovedujejo", saj naj bi bila z njim kršena procesna jamstva, ki so v korist zainteresiranih strank določena v členu 88(2) ES.

23 V bistvu navaja, da poziv k umaknitvi predloga, ki je bil predložen v okviru priglasitve programa državnih pomoči, če ga država članica sprejme, ustvarja enake pravne posledice kot negativna odločba iz člena 7(5) Uredbe št. 659/1999, ne da bi bila spoštovana procesna jamstva v korist zainteresiranih strank. Z dopisom z dne 29. maja 2000 naj bi Komisija „pohitela" z mnenjem, ki ga mora pripraviti, in izključila dopustnost predloga italijanskih organov, še preden bi zainteresiranim omogočila, da predložijo svoja stališča (sodba Sodišča z dne 14. novembra 1984 v zadevi Intermills proti Komisiji, 323/82, Recueil, str. 3809, točka 21).

24 Tožeča stranka dodaja, da če ne bi bila zahtevana tudi razglasitev ničnosti dopisa z dne 29. maja 2000, bi tvegali, da v pravnem redu Skupnosti ostane akt, ki pomeni nedopustno podlago za umik predloga prehodne določbe s strani italijanskih organov.

Presoja Sodišča prve stopnje

25 V skladu z ustaljeno sodno prakso so akti ali odločbe, ki so lahko predmet ničnostne tožbe, edini ukrepi, ki ustvarjajo obvezne pravne posledice, ki vplivajo na interese tožeče stranke tako, da občutno spremenijo njen pravni položaj. Ko gre poleg tega za akte ali odločbe, ki nastajajo v več stopnjah, predvsem v notranjih postopkih, so akti,

ki jih je mogoče izpodbijati, le ukrepi, ki dokončno določajo položaj institucije po koncu tega postopka, ne pa tudi vmesni ukrepi, katerih namen je pripraviti končno odločbo (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 10, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 1992 v združenih zadevah Cimenteries CBR in drugi proti Komisiji, od T-10/92 do T-12/92 in T-15/92, Recueil, str. II-2667, točka 28).

26 V tem primeru tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti dopisa, ki ga je Komisija pred sprejetjem Odločbe naslovila na italijanske organe na stopnji predhodne preučitve projekta pomoči, ki so ga ti priglasili.

27 V tej zvezi je treba spomniti, da je namen predhodne preučitve, ki jo določa člen 88(3) ES in ureja člen 4 Uredbe št. 659/1999, Komisiji dati dovolj časa za premislek in preiskavo, na podlagi katerih lahko oblikuje prvo mnenje o priglašenih projektih pomoči, da presodi, ne da bi bila potrebna temeljita preučitev, ali so združljivi s Pogodbo, ali nasprotno, da ugotovi, da njihova vsebina glede tega vzbuja dvome (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 15. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Komisiji, C-99/98, Recueil, str. I-1101, točki 53 in 54).

28 Formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES in člena 6 Uredbe št. 659/1999, ki Komisiji omogoča, da se popolnoma seznani z vsemi podatki v zadevi pred sprejetjem odločbe, je nujen, kadar ima Komisija hude težave pri presoji, ali je pomoč združljiva s skupnim trgom (sodba Sodišča z dne 15. junija 1993 v zadevi Matra proti Komisiji, C-225/91, Recueil, str. I-3203, točka 33).

29 Čeprav je njena pristojnost v zvezi z odločitvijo o začetku formalnega postopka preiskave omejena, ima Komisija vseeno določeno diskrecijsko pravico pri raziskavi in preučitvi okoliščin primera, da ugotovi, ali te pomenijo hude težave. V skladu s ciljem člena 88(3) ES in dolžnostjo dobrega upravljanja lahko Komisija začne dialog z državo, ki je začela priglasitev, ali s tretjimi osebami, da bi med predhodnim postopkom premagala težave, s katerimi se lahko sreča (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. marca 2001 v zadevi Prayon-Rupel proti Komisiji, T-73/98, Recueil, str. II-867, točka 45).

30 Prav dopis Komisije z dne 29. maja 2000, dopisi pred njim, pisma italijanskih organov in srečanje uslužbencev institucije in predstavnikov navedenih organov, ki je potekalo v Bruslju, spadajo v okvir omenjenega dialoga.

31 V tem dopisu se je Komisija dotaknila posebnega vprašanja, in sicer predloga italijanskih organov, da se v projekt pomoči vključi določba v zvezi s prehodom med tedaj veljavnim programom pomoči in programom, ki je bil predlog priglasitve 18. novembra 1999. Namen te določbe je bil potrditi izpolnitev pogojev za pridobitev pomoči za investicijski program za podjetja, ki so navedeni program začela izvajati pred predložitvijo zahtevka o pomoči.

32 Čeprav je Komisija v dopisu z dne 29. maja 2000 jasno navedla, da zadevni predlog v okviru preučitve združljivosti takega projekta pomeni težavo, pri čemer po njenem mnenju ta prehodna določba ni bila v skladu s točko 4.2 Smernic o državni regionalni pomoči, to stališče tožene stranke v nobenem primeru ni bilo zavezujoče za državo, ki je začela priglasitev.

33 Preučitev določb Uredbe št. 659/1999 pokaže, da čeprav je Komisija v okviru formalnega postopka preiskave pristojna, da državo članico prisili, da v določenem smislu spremeni svoj projekt pomoči, saj bi bila sicer ugotovljena nezdružljivost projekta s skupnim trgom, za to ni pristojna na stopnji predhodne preučitve in razen začetka formalnega postopka nima druge možnosti, kot da sprejme odločbo o nenasprotovanju.

34 Kot izhaja iz besedila dopisa z dne 29. maja 2000, so bili italijanski organi le „pozvani", naj opustijo svoj predlog, in so imeli torej prosto izbiro, ali bodo ravnali po navodilih služb Komisije ali pa bodo, nasprotno, svoj prvotni projekt s sporno prehodno določbo pustili nespremenjen.

35 Zato se ne more šteti, da je dopis z dne 29. maja 2000 akt, ki ustvarja obvezne pravne posledice v smislu, kot zahteva sodna praksa, navedena v točki 25 zgoraj. Poleg tega, v nasprotju s trditvami tožeče stranke, določitev pravne narave tega dopisa ne more biti odvisna od naknadnega akta, in sicer odločitve države, ki je začela priglasitev, ali bo spremenila projekt pomoči v skladu z željami Komisije ali ne.

36 Kaže, da je dopis z dne 29. maja 2000 dejansko le pripravljalni ukrep končne odločbe, v tem primeru Odločbe.

37 Iz tega izhaja, da je zaradi namena razglasitve ničnosti dopisa z dne 29. maja 2000 tožba nedopustna.

Predlog o razglasitvi ničnosti Odločbe

38 Komisija navaja tri razloge za nedopustnost, prvi se nanaša na nepravočasnost tožbe, drugi na to, da izpodbijani akt ni ukrep, ki ustvarja obvezne pravne posledice, ki vplivajo na interese tožeče stranke tako, da občutno spremenijo njen pravni položaj, tretji pa na neobstoj procesnega upravičenja tožeče stranke.

39 Sodišče prve stopnje meni, da je treba preučiti prvi razlog nedopustnosti, ki se nanaša na nepravočasnost tožbe.

Trditve strank

40 Komisija navaja, da so bili deli Odločbe v Uradnem listu s povezavo do spletne strani, kjer je bilo na voljo celotno besedilo Odločbe, objavljeni 30. septembra 2000 in da je torej rok dveh mesecev za vložitev tožbe začel teči štirinajst dni po objavi 30. septembra 2000 in potekel 24. decembra 2000, ob upoštevanju desetdnevnega podaljšanja roka zaradi razdalje, dodeljenega strankam, ki imajo običajno bivališče v Italiji. Ta tožba, vložena 20. oktobra 2004, naj bi bila torej očitno prepozna.

41 Tožena stranka še trdi, da je odločilni element pri izračunu rokov za vložitev tožbe datum objave ali po potrebi datum seznanitve z Odločbo, in ne seznanitve s korespondenco, ki je potekala pred sprejetjem Odločbe. Po mnenju Komisije tožeča

stranka torej napačno trdi, da je rok za vložitev tožbe začel teči, ko ji je septembra 2004 njen odvetnik izročil kopijo dopisa z dne 29. maja 2000 in ji „pojasnil njegovo vsebino".

42 Tožeča stranka trdi, da je svoj zahtevek za pomoč predložila 25. januarja 2001, ne da bi pred pristojnim nacionalnim sodiščem izpodbijala odredbo z dne 13. novembra 2000 in „ne da bi poskušala prebrati Odločbo z dne 12. julija 2000", ki naj bi jo v skladu z navedeno odredbo sprejela „Evropska unija", pri čemer ta formulacija ni omogočila določiti pogoje objave spornega besedila.

43 Prav tako naj septembra 2000 ne bi vedela, da bi se lahko seznanila s celotnim besedilom Odločbe, če bi odprla „eno izmed tisočih strani [...] največjega spletnega mesta na svetu". V zvezi s tem tožeča stranka opozarja, da se elektronski naslov, naveden v kratkem obvestilu, objavljenem v Uradnem listu 30. septembra 2000, nikakor ne ujema z besedilom Odločbe, temveč z delom spletnega mesta „Unija", ki je namenjen vsem odločbam na področju državnih pomoči.

44 Tožeča stranka naj bi se šele septembra 2004 po predlogu o preklicu finančnega razpisa posvetovala s svojim zastopnikom v tej zadevi, ki naj bi ji izročil kopijo Odločbe in predvsem kopijo dopisa z dne 29. maja 2000. Tožeča stranka trdi, da je rok za vložitev tožbe začel teči šele s seznanitvijo z navedenim dopisom, katerega vsebina jasno kaže, da je Komisija kršila svojo obveznost o začetku formalnega postopka preiskave.

45 Ne branje kratkega obvestila, objavljenega v Uradnem listu, ne branje besedila Odločbe naj tožeči stranki ne bi omogočilo prepričati se, da so bili ob predhodni preučitvi izpolnjeni pogoji za obvezni začetek formalnega postopka preiskave. Ker ni

nobenega pokazatelja, da bi morebitna tožba zoper Odločbo lahko odpravila oviro nedopustnosti zaradi neobstoja posamičnega interesa, se tožeči stranki ne more očitati, da se je izognila izpodbijanju Odločbe, niti se ne more šteti, da je rok za vložitev tožbe začel teči le z objavo Odločbe, to je 30. septembra 2000.

46 Nazadnje tožeča stranka navaja, da ni menila, da bi bilo izpodbijanje ministrske odredbe z dne 13. novembra 2000 nujno, in da nikakor ni bila dolžna izpodbijati Odločbe, ker je ob razlagi nacionalnih določb o uporabi programa pomoči menila, da lahko sodeluje pri prvem obvestilu o izvajanju novega programa pomoči tako, da se odpove delu pomoči, ki se ujema z zneskom dveh računov, plačanih pred predložitvijo zahtevka za pomoč, kar je tudi storila, pri čemer organa, pristojnega za obravnavo njenega zahtevka za pomoč, namerno ni obvestila o zadevnih računih.

Presoja Sodišča prve stopnje

47 V skladu s členom 230, peti odstavek, ES mora biti ničnostna tožba vložena v dveh mesecih. Glede na primer ta rok začne teči z objavo akta, njegovo vročitvijo tožeči stranki ali, če se to ne zgodi, z dnem, ko je bila tožeča stranka seznanjena z aktom.

48 Iz samega besedila te določbe izhaja, da je merilo datuma, ko se tožeča stranka seznani z aktom, kot izhodišče roka za vložitev tožbe manj pomembno od merila objave ali vročitve akta (glej sodbo Sodišča z dne 10. marca 1998 v zadevi Nemčija proti Svetu, C-122/95, Recueil, str. I-973, točka 35, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. novembra 2003 v zadevi Regione Siciliana proti Komisiji, T-190/00, Recueil, str. II-5015, točka 30 in navedena sodna praksa). Iz sodne prakse še izhaja, da če se

ne objavi ali vroči, je dolžnost osebe, ki je seznanjena z obstojem akta, ki jo zadeva, da v razumnem roku zaprosi za celotno besedilo, pod tem pogojem pa lahko rok za vložitev tožbe začne teči šele, ko je zadevna tretja oseba tako natančno seznanjena z vsebino in razlogi zadevnega akta, da lahko uveljavi svojo pravico do tožbe (sodbi Sodišča z dne 6. julija 1988 v zadevi Dillinger Hüttenwerke proti Komisiji, 236/86, Recueil, str. 3761, točka 14, in z dne 19. februarja 1998 v zadevi Komisija proti Svetu, C-309/95, Recueil, str. I-655, točka 18).

49 Treba je še spomniti, da sta v zvezi z akti, ki so v skladu s stalno prakso zadevne institucije predmet objave v Uradnem listu, tudi če ta objava ni pogoj za njihovo uporabo, Sodišče in Sodišče prve stopnje dopustili, da se merilo datuma, ko se tožeča stranka seznani z aktom, ne uporablja in da rok za vložitev tožbe začne teči z datumom objave (v zvezi z akti Sveta o sklepanju mednarodnih sporazumov, ki so za Skupnost zavezujoči, glej zgoraj navedeno sodbo Nemčija proti Svetu, točka 39, in v zvezi z odločbami Komisije o zaprtju postopka preučitve pomoči na podlagi člena 88(2) ES sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. januarja 1999 v zadevi BAI proti Komisiji, T-14/96, Recueil, str. II-139, točka 36). V teh okoliščinah namreč lahko zadevna tretja oseba upravičeno pričakuje, da bo zadevni akt objavljen.

50 V tem primeru je treba poudariti, da je bila Odločba Italijanski republiki, ki je njena edina naslovnica, sporočena z dopisom z dne 2. avgusta 2000 in je bila v smislu člena 26(1) Uredbe št. 659/1999 predmet kratkega obvestila v Uradnem listu.

51 V skladu z zgoraj navedeno določbo so odločbe, s katerimi Komisija po predhodni preučitvi ugotovi, da priglašeni ukrep, če se zanj uporablja člen 87(1) ES, ne vzbuja dvomov v zvezi z njegovo združljivostjo s skupnim trgom, in presodi, da je ta ukrep s skupnim trgom združljiv, predmet kratkega obvestila v Uradnem listu, kjer je

navedeno, da je mogoče pridobiti izvod odločbe v izvirnem jeziku ali izvirnih jezikih. Namen takega obvestila je zainteresiranim tretjim osebam predstaviti ključne elemente odločbe.

52 V skladu s stalno prakso Komisije, ki se oblikuje od maja 1999, kratko obvestilo iz prejšnje točke od začetka veljave Uredbe št. 659/1999 vsebuje povezavo do spletnega mesta Generalnega sekretariata Komisije, kjer je navedeno, da je celotno besedilo zadevne odločbe, iz katerega so odstranjeni zaupni podatki, na voljo v izvirnem jeziku ali izvirnih jezikih.

53 Dejstvo, da Komisija tretjim osebam omogoča dostop do celotnega besedila odločbe, ki je na njenem spletnem mestu, skupaj z objavo kratkega obvestila v Uradnem listu, ki zainteresiranim omogoča, da spoznajo zadevno odločbo, in jih opozarja na možnost dostopa po spletu, se mora šteti kot objava v smislu člena 230, peti odstavek, ES (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 2005 v zadevi Olsen proti Komisiji, T-17/02, ZOdl., str. II-2031, točka 80).

54 V tem primeru iz spisa izhaja, da je Komisija v Uradnem listu z dne 30. septembra 2000 objavila kratko obvestilo v zvezi z Odločbo, pri čemer je navedla datum sprejetja Odločbe, zadevno državo članico, številko pomoči, njen naslov, namen, pravno podlago, proračun, ki ji je bil namenjen, in njeno trajanje. V tem obvestilu je še omenjeno, da je besedilo Odločbe, iz katerega so odstranjeni zaupni podatki, v izvirnem jeziku ali izvirnih jezikih na voljo na spletnem mestu Generalnega sekretariata Komisije, in naveden elektronski naslov, prek katerega je mogoč dostop do tega besedila.

55 Dejstvo, da dostop do besedila Odločbe ni neposreden, ne more ovreči ugotovitve, navedene v točki 53 zgoraj. Nesporno je, da se elektronski naslov iz kratkega obvestila, objavljenega v Uradnem listu, ujema z delom spletnega mesta Komisije, kjer so zbrane odločbe te institucije o državnih pomočeh, predvsem odločbe

o nenasprotovanju, urejene po zadevni vrsti dejavnosti, letu sprejetja in številki pomoči. Ob upoštevanju podatkov iz kratkega obvestila, kot so navedeni v prejšnji točki, je vsem zainteresiranim osebam omogočen dokaj preprost dostop do besedila zadevne odločbe.

56 Rok dveh mesecev za vložitev tožbe je v skladu s členom 102(1) Poslovnika torej začel teči štirinajst dni po objavi z dne 30. septembra 2000 in je potekel 27. decembra 2000, pri čemer sta bila upoštevana desetdnevno podaljšanje roka zaradi razdalje in prenos poteka roka, če bi ta potekel na nedeljo ali uradni praznik, kar je več kot tri leta pred vložitvijo tožbe.

57 Sicer pa je treba dodati, da se mora tožba prav tako šteti za nepravočasno tudi v primeru uporabe podrednega merila datuma, ko se je tožeča stranka seznanila z aktom.

58 Ob upoštevanju objave kratkega obvestila v zvezi z Odločbo v Uradnem listu z dne 30. septembra 2000 je namreč treba presoditi, da se je tožeča stranka na ta datum seznanila z Odločbo. V skladu s sodno prakso iz točke 48 zgoraj je ta seznanitev pomenila, da bi morala tožeča stranka v razumnem roku zaprositi Komisijo za celotno besedilo zadevnega akta, česar ni storila.

59 Poleg tega je bila tožeča stranka z obstojem Odločbe seznanjena tudi po tem, ko je bila 5. decembra 2000 v Italiji objavljena ministrska odredba z dne 13. novembra 2000, ki navaja odločbo „Evropske unije" z dne 12. julija 2000. V zvezi s tem tožeča stranka domnevne nejasnosti te formulacije ne more veljavno navajati za utemeljitev dejstva, da ni poskušala pridobiti besedila Odločbe, kar bi kot razumen subjekt morala storiti.

60 Nazadnje je treba poudariti, da se lahko od uporabe predpisov Skupnosti v zvezi s procesnimi roki odstopi le v res izjemnih okoliščinah, kot so nepredvidljive okoliščine ali primeri višje sile, v skladu s členom 45, drugi pododstavek, Statuta Sodišča (sklepa Sodišča z dne 5. februarja 1992 v zadevi Francija proti Komisiji, C-59/91, Recueil, str. I-525, točka 8, in z dne 7. maja 1998 v zadevi Irska proti Komisiji, C-239/97, Recueil, str. I-2655, točka 7), ali opravičljiva napaka (sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. maja 1991 v zadevi Bayer proti Komisiji, T-12/90, Recueil, str. II-219, točki 28 in 29, potrjena s sodbo Sodišča z dne 15. decembra 1994 v zadevi Bayer proti Komisiji, C-195/91 P, Recueil, str. I-5619), ker je stroga uporaba teh predpisov odgovor na zahtevo po pravni varnosti in na nujnost izogniti se vsakršni diskriminaciji ali samovoljnemu obravnavanju organa, ki odloča (sodba Sodišča z dne 15. januarja 1987 v zadevi Misset proti Svetu, 152/85, Recueil, str. 223, točka 11, in zgoraj navedeni sklep v zadevi Irska proti Komisiji, točka 7).

61 V tem primeru tožeča stranka ni dokazala niti navedla obstoja opravičljive napake, nepredvidljivih okoliščin ali primera višje sile.

62 V zvezi s tem so ugotovitve tožeče stranke o posledicah poznega odkritja domnevnega razloga za nezakonitost Odločbe ali o njeni razlagi nacionalne ureditve o uporabi programov pomoči ter njeno posledično prepričanje, da je upravičena do navedenega programa, čeprav je bil zahtevek za pomoč predložen po začetku izvajanja njenega investicijskega projekta, popolnoma neupoštevne.

63 Tudi če bi Odločba, ki jasno določa, da morajo biti zahtevki za pomoč, da bi izpolnili pogoje za pridobitev pomoči za investicije, določene v programu, vloženi pred začetkom izvajanja projektov, škodila tožeči stranki, je bila dolžnost tožeče stranke odločiti se, ali bo vložila ničnostno tožbo iz razlogov, ki jih je morala navesti, ne pa, da je pustila, da zavezujoči rok dveh mesecev, predviden v ta namen, poteče.

64 Po drugi strani ni bila dolžnost Sodišča prve stopnje, da ob presoji dopustnosti tožbe z vidika upoštevanja roka dveh mesecev, predvidenega za njeno vložitev, preveri utemeljenost implicitne, a nujne trditve tožeče stranke, in sicer da Odločba ni imela nobene napake, ki bi ji v okviru ničnostne tožbe, vložene v roku, lahko nasprotovala, kar po mnenju tožeče stranke pojasni njeno prvotno prepričanje o neobstoju posamičnega pravnega interesa.

65 V vsakem primeru bi sprejetje utemeljitve tožeče stranke o nujni prestavitvi izhodišča roka za vložitev tožbe na dan, ko se je seznanila z domnevno nezakonitostjo zadevnega akta, pomenilo, da bi bilo v splošnem mogoče neomejeno izpodbijati akte Skupnosti, ki imajo pravne učinke, kar bi bilo v popolnem nasprotju z zahtevami po pravni varnosti.

66 Iz tega izhaja, da je treba tožbo v njenem namenu razglasitve ničnosti Odločbe šteti za nepravočasno in jo torej zavrniti kot nedopustno, ne da bi bilo treba preučiti druge razloge za nedopustnost, ki jih navaja Komisija.

67 Iz vseh zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da se mora tožba v celoti zavreči kot nedopustna in da zato ni treba ugoditi predlogu tožeče stranke o ukrepu procesnega vodstva, ki je postal brezpredmeten.

Stroški

68 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v skladu s predlogi Komisije.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

sklenilo:

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.

2. Tožeča stranka nosi svoje stroške in stroške Komisije.

V Luxembourgu, 21. novembra 2005

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednik

M. Vilaras